XXII. ročník 5. číslo prosinec 2018

ROBINSON

noviny pro děti každého věku zdarma

PODPORUJEME UNICEF 2018

svět dětí

Všechny děti, bez ohledu na původ, etnickou příslušnost, pohlaví, náboženství a jazyk, mají právo na podporu, ochranu, život v bezpečí, beze strachu a jakéhokoliv strádání. V této rubrice publikujeme skutečnosti, které právě napsané každodenně naplňuje UNICEF. Většinou se jedná o pomoc dětem v rozvojových zemích, v zemích postižených přírodními katastrofami a válkami. Tentokrát se ale chceme obrátit k dětem v naší zemi. Konala se akce, které se zúčastnili zástupci mnoha organizací. Záměrně je vyjmenujeme, abyste se s nimi seznámili. A přinášíme také vaše názory, přání a představy o budoucnosti...

České děti

Český výbor pro UNICEF uspořádal s Výborem pro sociální politiku Poslanecké sněmovny ČR seminář České děti: jak jsme na tom?

Výkonná ředitelka UNICEF ČR Pavla Gomba úvodem představila výsledky výzkumu Mladé hlasy, který UNICEF ČR provádí jednou za 8 – 9 let. Jedná se o unikátní průzkum mínění vždy jedné generace českých dětí, založený na osobních rozhovorech s dětmi v jejich domácím prostředí: „Často se mluví o tom, že děti jsou naše budoucnost. Je proto důležité vědět, co české děti prožívají, co očekávají od budoucnosti a také co si myslí o společnosti, ve které vyrůstají. Přesně na tyto oblasti jsme se jich ve výzkumu Mladé hlasy zeptali," uvedla Pavla Gomba.

A co z výzkumu vyplývá? Devět z deseti českých dětí si myslí, že pomáhat ostatním je důležité. Z hodnot, které se v rodině dětem předávají, je pro ně nejdůležitější pravda. Zájem zůstat v dospělosti v České republice klesá, čtvrtina českých dětí je rozhodnuta žít v dospělosti jinde. Konflikty v rodině vnímají děti velmi citlivě. Čtrnáct procent českých dětí uvedlo, že se v rodině setkávají s násilím.

Andrés Franco, zástupce ředitele centrály UNICEF v Ženevě, na semináři ocenil dlouhodobou spolupráci České republiky s organizací UNICEF a promluvil o situaci dětských práv v mezinárodním kontextu. Informoval o opakovaném doporučení ostatních zemí zřídit v České republice institut dětského ombudsmana:

„Měl by to být člověk, co bude mluvit za děti systematicky a profesionálně, bude naprosto nezávislý a měl by řešit konkrétní případy porušení práv dítěte."

Na závěr Andrés Franco podotkl, že rok 2019 jako doba 30. výročí přijetí Úmluvy o právech dítěte bude pro Českou republiku ideální dobou pro tento krok k zlepšení ochrany dětských práv.

K tématu dětské chudoby vystoupily zástupkyně ministerstva práce a sociálních věcí Linda Sokačová a Marta Miklušáková za Agenturu pro sociální začleňování. Činnost Českého červeného kříže v sociální oblasti představila ředitelka Azylového domu pro matky s dětmi ve Svitavách Miroslava Burešová. O aktivitách týkajících se dětí promluvila v zastoupení veřejné ochránkyně práv Petra Šuplerová.

Problematiku dětí jako obětí trestných činů zdůraznila Jana Procházková, klinická psycholožka a soudní znalec. K problematice rozhodování soudů v záležitostech týkajících se dětí vystoupila Dita Lukášová zastupující Spolek rodinně-právních a opatrovnických soudců.

„Věřím a udělám vše pro to, abychom k 30. výročí přijetí Úmluvy o právech dítěte v ČR za rok mohli představit zcela jasný posun a konkrétní opatření ve prospěch spokojeného života všech našich dětí. Za ten rok bychom již měli mít přijata opatření v boji s dětskou chudobou, dětského ombudsmana a posílení justice v opatrovnických věcech včetně nároku dítěte jako účastníka soudního řízení na právní zastoupení," uzavřela seminář Alena Gajdůšková, místopředsedkyně Výboru pro sociální politiku.

www.unicef.cz

Čas adventu, svátku svatého Mikuláše, Štědrého dne, prostě celých Vánoc, opět nastává. Je to doba, kdy se vzájemně obdarováváme. Jaký asi je ten nejušlechtilejší dar? Odpověď není tak složitá. Je to dar šťastného domova naplněného láskou a laskavostí, bezpečím...

Můj šťastný psí kamarád

Každý však takový domov dosud nepoznal a nemá. Žijí s námi i tvorové, kteří jsou bezbranní, a proto mnohdy jen čekají, zda se také jim otevřou dvířka do nového domova dokořán. Těmi tvory jsou zvířátka, kočičky, pejskové, jsou to ti, kterým právě v této době domovy darujeme. Ale vyvarujme se toho, aby nás náhle přestali bavit, a my je potajmu odložili třeba někam do mrazivého kouta u kontejneru! To je ten nejhorší projev lhostejnosti, protože si při něm ani neuvědomujeme, že utrpení způsobíme živým citlivým tvorům, kteří nejsou jenom pouhou hračkou bez srdce! Proto si přečtěte následující příběh...

Už delší dobu si pohrávám s myšlenkou, že by bylo pěkné mít kamaráda, kterému se můžeš se vším svěřit a vypovídat, ale kde brát, když nikdo není po ruce?

Jednoho dne jsem náhodou při procházce došel do míst, kam často nechodím, a podle psího štěkotu jsem poznal, že se v blízkosti nachází psí útulek. V té chvíli mě ani nenapadlo, že by to nebyl špatný nápad, takového psího kamaráda si vypůjčit na zkoušku.

Potom se mi tento nápad zalíbil a v hlavě se mi začaly odvíjet všechny důvody, proč si ho pořídit. Nebyl bych pořád sám, mohl bych se mu svěřit se svými radostmi a starostmi, někdo by byl rád za moji lásku a společně strávený čas, ale na druhé straně zase jsou určitá negativa. Například každé ráno bych musel psa venčit ještě dřív, než jdu do školy, a hlavně v každém počasí. Když bych přišel po dlouhém a náročném dni stráveném ve škole, tak bych nemohl hned skočit do „postýlky" a pak na hry na počítači, jak je mým zvykem, ale musel bych dojít vyvenčit a obstarat svého psa. O víkendu má každý pes asi rád pěkně dlouhou procházku v přírodě. A to si nejsem jist, zda bych pořád chtěl.

Při těchto myšlenkách jsem došel až do již zmiňovaného útulku. Co jsem zde uviděl, vehnalo mi slzy do očí. Byla tam spousta krásných malých i velkých psů a všech možných ras. Nikdy by mě nenapadlo, jaké množství pejsků si lidé jen tak bezmyšlenkovitě pořídí, a když je omrzí, tak se jich jednoduše zbaví.

Když jsem procházel mezi kotci a viděl ty jejich smutné oči, které čekají na naše pohlazení nebo alespoň pamlsek, bylo mi jasné, že sem budu chodit pravidelně.

Při jedné z návštěv jsem uviděl krásného psa. Ten jeho pohled do mých očí nikdy nezapomenu. A věděl jsem, že tu jsme jeden pro druhého. Ještě téhož dne jsem si psa jménem Dino odvedl domů, a od té doby tvoříme nerozlučnou dvojici. I přes určité povinnosti jsem rád, že jsem si Dina mohl vzít, a myslím si, že mě ještě může hřát pocit, že jsem udělal dobrý skutek.

Richard, Písek

Ilustrace: Petr, Žimutice

Zimní večer, když nikdo není sám

Domov nikdy nemá být nadlouho opuštěný. Vždycky by měl někdo zůstat, aby mohl vyhlížet a přivítat ty, kteří v dobré vůli přicházejí. Mohou to být známí, dávní přátelé, ale mohou to být i náhodní pocestní...

Byl večer a já se svým teplým svetrem, chlupatou dekou a horkým čajem v hrníčku s obrázkem soba usedám na naši terasu a rozhlížím se kolem.

Slunce pomalu zapadá za hory a špičky smrků, které jsou už obaleny sněhem. Všechny stromy se už třesou zimou a houpají se ve větru sem a tam jako kyvadlo u našich velkých starožitných hodin.

Pod lesem teče potůček. Teď už jen tichounce šumí, ale když je teplé léto, radostně bublá a vesele skáče po kamenech, které mu stojí v cestě. V horkém počasí jeho nabízenou náruč využívají zvířata k příjemnému ochlazení, ale ta jsou nyní zalezlá ve svých norách a poklidně spí tvrdým spánkem.

U pár chalup, které stojí opodál, vycházejí z komínků kouřové obláčky a udržují v nich teplo. Na jejich okna mráz maluje krásné obrázky a zpod střech kouzlí dlouhé rampouchy.

Když uslyším motor auta, kouknu se na naši příjezdovou cestu a pocítím úlevu, že se moji rodiče vrátili v pořádku domů. „Je to krása," pomyslím si a už se studeným čajem vcházím zpět do našeho teplého pokoje...

Natálie, Písek

dnes čtěte

1.

Vaše přání a sny
Nikdo nemá být opuštěný

2.

Štědrovečerní zpívání
Kotě, které se už nebojí

3. - 4.

Hlásí se EKO-KOM
Nápady za „milion"
Přistání na Měsíci

5.

Čas tajemných setkání
Vánoční verše

6.

Jsou tu vaše
Zoo noviny!

Vánoce a Zima

Venku napadl bílý sníh,
budem jezdit na saních.
Kabát, čapku, rukavice, neprofoukne
fujavice ani malou chviličku.
Upečeme cukroví,
taťka stromek ozdobí,
posedíme u stolu
a Ježíšek zazvoní

Anežka Nicol, České Budějovice

Zdá se, že jim odzvoní

Tohle rčení obyčejně používáme tam, kde dáváme najevo, že něco končí, ale málokdo toho lituje, protože ono „něco" nebylo zrovna to nejlepší, co nás může potkat.

Tentokrát jsou to plastové kelímky, příbory, lžičky, brčka a další „drobnosti", které se objevují především v potravinářství pro jediné použití. Kávu nebo jiný nápoj vypijeme a plastový „obal" letí někam na zem nebo přímo na ulici, v tom lepším případě do přeplněného odpadkového koše, odkud se stejně za chvíli vykutálí.

Takových věciček na jedno použití je spousta, a dokonce tvoří hlavní část neřádstva, které se dostává do moří, oceánů a na jejich rozlehlé pláže. Nejednou potom vznikají i jakési plastové ostrovy, z nichž se časem uvolní mikrovlákna, tedy drobné mikročástice, které se usazují v tělech ryb a dalších živočichů. Na řadě je pak samozřejmě člověk, který po požití těchto už „jedovatých" pokrmů ohrožuje vlastní organizmus.

Ale konečně se s tím bude už něco dít! Svou bitvu proti plastovým „věcičkám" na jedno použití vyhlásilo i ministerstvo životního prostředí a přidávají se různé firmy i obce. Někde třeba nahrazují ony nebezpečné kelímky papírovými, jinde si také můžete přinést například vlastní kelímek z domova, pochopitelně „neplastový".

Samozřejmě, že je toto úsilí ještě kdesi na počátku a čeká na své vyřešení. Ale věřme, že tato „vzpoura" proti mikrovláknům bude neméně úspěšná, jako je dodržování směrnice o omezení používání igelitových tašek. Ubylo jich už zhruba 5O procent, a to je jistě potěšující... ***-od dop-***

Toto vydání vzniklo za podpory odboru ochrany životního prostředí Statutárního města České Budějovice

zprávy

Záhady planety Země

Záhady modré planety Země určitě ještě existují, jen těžko by mohl kdokoliv tvrdit, že už ji máme tak „prošpikovanou“ různými výzkumnými výpravami, že není co objevovat.

Představme si, že by se najednou vynořila zpráva, která tvrdí, že byl zaznamenán obrovský podmořský kráter sahající až k Antarktidě, o průměru 550 kilometrů, tedy tak rozsáhlý, že by se do něj schovalo celé naše Česko! Je pravděpodobné, že jej kdysi hodně dávno vyhloubil pád nějaké planetky, která si to bez koukání a dodržování dopravních předpisů namířila rovnou k nám, tedy tam, kde naši Zemi prostě nabourala. Podobné krátery prý existují na Měsíci, věřme tomu, i když jsme tam nebyli...

Je tedy vůbec ona zpráva o kráteru, která se objevila tak nějak „tiše“ až nenápadně, alespoň trochu pravdivá? I kdyby bylo všechbo docela jinak, poznovu zjišťujeme, kolik napínavých okamžiků plných dobrodružství můžeme pořád ještě zažít, aniž opustíme kraje, kde žijeme.

Tak trochu perpetuum mobile

Všeobecně je známo, že v těchto dnech Česká republika oslavuje své 100. narozeniny, tedy úctyhodný věk, který zanechal mnoho nesmazatelných stop nejen v naší historii, ale i v celosvětovém rozměru.

Sami jistě dokážete vyjmenovat události, vynálezy a objevy, pod nimiž jsou zapsána jména našich velice nadaných a vzdělaných, koumavých a pracovitých lidí, kteří v oboru, jemuž se většinou celoživotně věnovali či ještě věnují, zaznamenali nesporný úspěch.

Zastavme se s konkrétním příkladem na jihu Čech, přímo v Českých Budějovicích. Světlo světa zde ve známé firmě Koh-i-noor spatřila roku 1950 tužka verzatilka. Ale ano, určitě ji znáte a navzdory fandění počítačům ji stále používáte. Je přece šikovné, že v ní lze nahrazovat vypsanou tuhu novou, takže se nám zdá, že je verzatilka skoro jako „perpetuum mobile“.

důležitá čísla

KRIZOVÉ CENTRUM PRO DĚTI A RODINU V JIHOČESKÉM KRAJI

KRIZOVÉ CENTRUM
PRO DĚTI A RODINU
V JIHOČESKÉM KRAJI

387 410 864

• • •

LINKA DŮVĚRY PRO DĚTI
ČESKÉ BUDĚJOVICE

VOLEJTE VE DNE I V NOCI:
387 313 030
386 355 500

• • •

LINKA BEZPEČÍ DĚTÍ A MLÁDEŽE

BEZPLATNÉ VOLÁNÍ ODKUDKOLIV
800 155 555

Vydavatel, redakce:
Robinson, tř. 28. října 26, České Budějovice
e-mail: redakce@noviny-robinson.cz
www.noviny-robinson.cz
za garance OOŽP Statutárního města České Budějovice

Inzerce, grafická úprava:
STUDIO GABRETA® spol. s r.o., Praha
info@studio-gabreta.cz

Tisk: TISKÁRNA PROTISK, s.r.o., České Budějovice

Reg. č.: MK ČR 7767

Vytištěno na recyklovaném papíru

Vydavatel se nemusí vždy ztotožnit s názory autorů publikovaných příspěvků

medailonek

Věřte nebo nevěřte, bylo nebo nebylo, stalo se nebo nestalo, tak začínají mnohé pohádky, jako by už tímto oznámením předvídaly, že nepatří ani do světa úplně každodenního a obyčejného, ale často ani do světa úplné fantazie. Pohádky se rodí, žijí, čteme je, vyprávíme je nebo si je necháváme číst a necháváme vyprávět, díváme se na ně v biografu či v televizi, prostě je stále a stále vyhledáváme.

Ten nekonečný pohádkový příběh

Ale proč tomu tak je? Určitě i proto, že v nich dobro nikdy neprohrává, ale zlo je napraveno, nebo bez milosti zahnáno pryč.

Určitě také proto, že je v nich navždycky schován celý náš svět a ony nám ukazují, čeho se vyvarovat a jak se chovat. Jsou o osudech prostých lidí, kteří získají štěstí vlastním přičiněním, ale také o ufňukaných princeznách a královských rodinách. Jsou plné příšer, ale i odvážných chlapíků a rytířů na osedlaných koních. Některé mají své hrdiny mezi zvířátky, jiné jsou naopak plné podivných postav. V některých vystupují oživlé věci, v těch moderních roztodivné stroje a roboti, kteří dokáží nemožné. V některých vládnou bytosti z masa a krve, jiné opanovali velice nebezpeční duchové a černokněžníci...

Kde se vlastně pohádky vzaly? Některé vznikly z lidového vyprávění, často podle toho, co se kde událo, nebo podle napínavých starodávných legend, jiné napsali a píší spisovatelé, kteří pohádky milují.

Kolik vůbec pohádek existuje? Troufáme si tvrdit, že tohle nikdo nikdy nespočítal a určitě ani spočítat nedokáže. Ale ono to ani tak není moc důležité. Vždycky přece objevíme nové a nové příběhy, nebo se k mnohým také vracíme, a to dokonce nejednou.

Není jistě třeba připomínat, že právě nastal čas, kdy pohádky vládnou všemu. Je to laskavý čas vánoční, tedy doba nalézání právě toho dobra, které se v žádné pohádce nikomu nevzdá. Je to čas dlouhých večerů, kdy je za oknem tma s hvězdami a pohádky nás lákají, abychom znovu a znovu propadli jejich magickému kouzlení.

Kvůli tomu všemu, co jsme právě řekli, patří pohádky bezesporu i do našeho medailonku. Proto vám alespoň jednu nabízíme a věříme, že vás potěší a bude provázet i do vašich snů...

O mrzutých notách a třech muzikantech

Odedávna tomu bylo tak, že mezi lesními výběžky vyrůstaly samoty, jinde vesničky nebo městečka, i když třeba nevelká. Lidé se o lesy starali, a ty na oplátku nabízely dobroty, vodu studánek, křišťálový vzduch a na otop chrastí. Ale teď lidé pořád někam chvátají, jako kdyby jim frnkly slepice. A přesto nastane štědrý čas, kdy všechno mění barevně rozsvícené stromky s cinkavými ozdobami, slámovými figurkami a marcipánovými perníčky.

Také letos se osada Velký Bor chystá na vánoční oslavu, jakou v jiných pohádlách neznají. Bude to zdařilý koncert pěveckého sboru zvířátek, který přednese nacvičené koledy. Setmělo se a sbor se už řadí na nejvyšší závěji na pasece, kam se snadno namačká spousta posluchačů. Neukázněnému zpěvákovi to po závěji uklouzne, trajdá po zadku a rozčílí pana dirigenta. Tím je v hudebním světe velice známý Maestro, divoký králík pan Fousymrsk, jehož muzikantsky nadané slechy studovaly na nejlepších konzervatořích zeměkoule. Teď už stojí za pařezovým pultíkem a zkouší pružnost nové taktovky, kterou před chvílí ukousl z lískového keře.

Máchne s ní. Nic. Tedy znovu. Ani pípnutí: „Copak, copak, do třetice copak!“ a ustaraně zamlaská, když zpěváci zarputile mlčí. Jenom to mezi nimi zašumí, jak se postrkují, protože nikdo nechce žalovat. To tak! Žalovat na králíka domácího Jelimánka, synovce Fousymrska, i když má tuhle šlamastiku na svědomí? Jelimánek ovšem není bačkora a sám se dobrovolně přizná: „Utíkal jsem, uklouznul jsem, notové sešity pro členy sboru mi vypadly z tašky a já koukám, noty se rozkutálely do mlází pod sníh. Co teď, řekl jsem si.“

„Co teď,“ řekne i pan dirigent Fousymrsk, opře se o taktovku, že ji až nebezpečně ohne, a zaběduje: „To je tedy náramná smůla, nebo aspoň malér!“ A prázdné notové sešity už pláčou: „Taková nehoda, nebo aspoň tragédie!“ A zpěváčci hromadí obavy: „Musíme noty posbírat. Na jaře by si je kluci spletli s kuličkami a ťukáním do důlků by je zničili.“ A veverky naříkají: „Nebo bychom je huňatými ocásky omylem zametly do popelnice, až budeme uklízet les.“

Nikdo při tomhle ouvekání ani nepostřehne, že se poklusem blíží průvod myšek hrabošek: „Zíraly jsme na ten karambol, nelenily jsme a noty vyhrabaly. Vezmete nás za to mezi sebe?“ a s hekáním shazují z útlých hřbetů ranečky nadité notami. Hned předvádí, že umí zpívat Cé Dé É eF Gé Á Há Cé, ale i pozpátku Cé Há Á Gé eF É Dé Cé. Maestro dirigent Fousymrsk se jen zatetelí: „No, to je posila!“ a zpěváčci se scuknou, aby měly myšky na závěji místo. Pak následují díky od nešiky králíka domácího Jelimánka. Ještě že je katastrofa zažehnána, už ho málem trefil šlak!

Kdo by však hádal, že může být ještě hůř? Je to jak polínkem do hlavy, když noty povídají: „Víte vy, že se nám zamlouvá, když nemusíme trčet v notových sešitech, ale můžeme si užít svobody, kterou jsme teď poznaly?“ Tohle je vzpoura, vykřikne někdo: „Houbelec vzpoura,“ ohradí se noty, „je to prostě otrava, pořád vám správně otevírat pusy, abyste nezpívali falešně, když obdiv od obecenstva pokaždé zbaštíte jenom vy!“

Ohromený Maestro Fousymrsk ani nestačí omdlít, když se náhle na mezi mezi kapličkami vynoří tři potulní muzikanti. Mají veselé oči, jsou celí poprášení od sněhu, který na ně padal z větví stromů, oklepou si beranice a už hrají: „Jak to, že hrajete bez nás?“ úplně se zarazí prostořeké noty.

Ten s flétničkou se usměje: „Umíme koledy zpaměti.“ A ten s housličkami dodá: „Zvířátka je zpaměti taky naučíme.“ A ten s basou se vážně zeptá: „Nebo se třeba, milé noty, umoudříte?“

A Maestro Fousymrsk procedí skrz přední raťafáky: „Vsadím se o králičí chlup z Jelimánka, že rozdávat radost je důležitější než sláva, vy notová trdla! Jen abyste nezůstala na ocet.“

Tohle s nimi zalomcovalo. Co si počít, když umí skládat tóny do písniček a muziky, ale najednou by je nikdo nechtěl? Tak zapomenou na vzdorování a trošku pomateně naskákají do notových sešitů. Potulní muzikanti spustí známou koledu, která notám pomůže najít cesty do jejich správných domovů na všech pěti notových linkách i v mezerách mezi nimi. Tam dokořán otevřou okénka, aby byly dobře slyšet.

K obyvatelům Velkého Boru, zachumlaným do kabátů se zdviženými límci, v beranicích a botách obalených chřupavým sněhem, se už po sousedsku přidali i dospělí a děti ze samot a okolních vesniček. Na poslední chvíli přichvátali potom také všichni loudavci, takže zahájení koncertu skoro propásli. Pořádně přituhlo. Ale to nikoho neodradí. Natož noty! Mrknou na Maestra Fousymrska, potulní muzikanti přikývnou, a dirigent máchne taktovkou. Koncert půvabných koled se vznáší až k obloze. A zvířecí členové sboru potom zalistují v notových sešitech, aby se i noty mohly uklánět a sklidit slávu.

Kdopak by si povšiml, že naši tři potulní muzikanti náhle zmizí? Teprve ten, kdo zavítá do malinkatého velkoborského kostelíku, k jehož dveřím vede zavátý kamenitý chodníček, uvidí je tam u dřevěných jesliček. Odtud si jenom odskočili, aby notám zabránili páchat zlo. Poznáme je podle flétničky, housliček a basy. Zamáváme si a oni pak budou tiše, tichounce preludovat děťátku v kolébce. Zavrtělo se. Nemělo by se probudit, aby nebylo mrzuté.

Text: Zdeněk Šmaus

pero

Mladí autoři z literárního klubu jedné pražské „základky“ se na výletě do jižních Čech seznámili s Robinsonem a poslali mu ukázky ze své vtipné tvorby. Určitě tak jako nás potěší i vás...

Nenasytná kočka

Moje kočka Mici
olizuje lžíci.
Snědla všechny granule,
vypadá jak bobule.
Možná na mě v noci foukne:
„Promiň mi to,“ očkem koukne.

Marek, Praha

Drzá rýma

Když je tuhá zima,
všude řádí rýma.
Do nosu mi šťourá:
„Chci se ohřát,“ kňourá.

Dagmar, Praha

Neštěstí na stadionu

Děda bruslí v zimní vestě,
babička mu stojí v cestě.
Běda! Marně na ni křičel.
Už jí asi zlomil kyčel.

Jirka a Kryštof, Praha

Šmudlinka a dvounožci

Jmenuji se Šmudlinka. Narodila jsem se na zahradě za plotem v roce 2018 v pátek 8. června. Se mnou se narodila jedna sestra a jeden bratr. Po narození nás ale našli dvounožci a zavřeli nás do králíkárny. Za námi tam k nám strčili i naši mámu.

Jak nám potom máma pověděla, bylo to proto, že jinak by nás sežral moc zlý zrzavý kocour, který tam chodil. Nejdříve nás dvounožci dali do krabice na verandě, ale mámě se to kvůli tomu kocourovi nelíbilo, a tak mě a za mnou moje sourozence zanesla zpátky k plotu. Jenomže dvounožci to viděli a věděli, že takhle bude zle. A tak nás dali s mámou do té králíkárny.

Máma si tam lehla k nám a my našli dobré knoflíky na jejím břiše, ve kterých měla dobré mlíčko. A tak jsme ho začali cucat a bylo tak dobré, že jsme se nechtěli ani pustit. Když jsme měli dost, tak jsme se přece jen pustili a usnuli jsme.

Druhý den ráno jsem se probudila, když ostatní ještě spali. Brrr, to byla zima! Tak jsem ze sebe vypravila „mňau, mňau,“ ale bylo to tak silné, že se všichni kolem probudili, a dokonce i dvounožci. Sestra s bratrem se ale hned převalili na druhý bok a spali dál, ale maminka se ke mně přitulila a mně zima už nebyla, tak jsem spala dál také.

Když jsem se znovu probudila, sourozenci už byli vzhůru a pili od mámy mlíčko, a tak jsem si našla volný knoflík a pila a pila jsem snad celou hodinu, až mě to unavilo a usnula jsem znovu.

Probudilo mě, když mě něco popadlo a zdvihlo do vzduchu. Zmítala jsem se, mňoukala, kopala a zkoušela škrábat, ale nic mi to nebylo platné. Potom jsem ucítila, že mě to lehce přitisklo k sobě. Chvíli jsem si myslela, že to je máma, ale nemělo to chlupy, a tak to máma prostě být nemohla, a proto jsem začala kopat ještě silněji.

Jenomže to, co mě drželo, mě pohladilo a bylo to tak příjemné, že jsem kopání nechala být a pak jsem si všimla, že mě drží dvounožec. Byl mnohem větší než já, ale vůbec nebyl zlý. Hladil mě dál, a tak jsem začala příst. Potom mě vrátil zpátky do králíkárny k mámě a já jsem už věděla, že dvounožců se bát nemusím, protože na rozdíl od zrzavého kocoura nejsou zlí.

Další den po probuzení jsem zjistila, že vidím mnohem lépe než předtím a mámu se sourozenci nemusím rozeznávat jen po čichu, a to bylo úžasné. Jak plynul čas, byla jsem stále větší a bylo mi jasné, že svět je krásný a zažiju v něm spoustu hezkého a možná i zajímavá dobrodružství.

Klára Klimková, 4. tř., ZŠ Dobřichovice

Pamatujete si loňské Vánoce? Jako kdyby byly včera. Dlouhé krásné léto nám vykreslilo úsměv na tváři, který ani nestačil zmizet, a už se budeme usmívat u stromečku. Ale ještě než se rozprchneme na vánoční prázdniny a budeme si užívat sváteční chvilky pohody, připomeneme si doplňovačku z minulého čísla: **Každý už to tuší, co nás ráno ruší ze sladkého snění! Kontejnerů harašení.**
Koho jsme vylosovali tentokrát? Jsou to: **Jan z Tábora, Iva z Velké Lhoty a Rudolf ze Zubčic.**
Gratulujeme a nezapomeňte - na další straně je zase doplňovačka o ceny!

Život mezi paneláky

Členy naší party, tedy Jakuba, Huga, Petra a Pavla, Moniku, Veroniku a Lucii, jsme opustili v minulém vydání Robinsona v okamžiku, kdy odcházeli z tiskárny pana Maška. Návštěva tam dopadla nadmíru bezvadně. Pan Mašek slíbil podpořit vyhlášení dlouhodobé soutěže týkající se sběru, třídění, zpracovávání a recyklace odpadů tím, že zdarma ve své tiskárně nechá vytvořit letáky na propagaci jejich nápadu. To bylo jako výhra v loterii! Mají tedy o čem přemýšlet, protože grafické studio tiskárny musí dostat co nejdříve podklady pro texty a obrázky tak, aby se vše stihlo do blížících se Vánoc, kdy je v tiskárně náramně našviháno, protože vyrábí řadu knížek pro děti.

Až se jim z hlav kouřilo...

„Tak, máme co dělat, vážení," prohlásil s trošku obavy v hlase Jakub, když se hned druhý den sešli v podvečer ve své klubovně.

„Nebuď labuť, která se bojí, uvidíš, že všechno stihneme," chlácholila ho Monika a taky ostatním dodala svým optimismem chuť nemyslet hned na nejhorší.

„Koneckonců," vložil se do debaty Hugo, „kdybychom se na něčem zadrhli, myslím, že pan Mašek je takový kabrňák, že by nás přes palubu nehodil!"

„Což, to máš pravdu," přidala se Veronika, „ale tímhle klábosením ztrácíme zbytečně čas."

Petr, Pavel i Lucie, kteří se už nadechovali, že se do řečí taky vloží, raději svoje připomínky spolkli, aby už nezdržovali. A jako kdyby se domluvili, načali pak debatu z jiného soudku: „Koukněte se, kluci, holky," vyložili Petr, Pavel a Lucie na stůl klubovny papír s poznámkami, „my tři, když už bydlíme ve stejném paneláku, tak jsme se samostatně sešli a sepsali jsme, co všechno musíme zajistit."

To bylo pro ostatní příjemné překvapení, ale i trošičku zahanbení, že je ta trojice předběhla. Všichni se tedy začetli do oněch poznámek a v klubovně se na hodnou chvíli rozhostilo ticho. Skoro jako kdyby tam najednou nebyli. Ale to jenom proto, že jim v hlavách sem tam běhaly myšlenky, až se jim z těch hlav málem kouřilo!

Klubovnu měli v jedné z menších místností Jakubova paneláku, kde jim všichni obyvatelé docela nedávno dovolili, aby se tam scházeli. Samozřejmě museli svatosvatě přísahat pomalu na holé pupíky, že nebudou hluční, že budou udržovat pořádek a že do klubovny nepustí nikoho, kdo tam nemá co dělat. Prostě se musí chovat zodpovědně a dbát i na bezpečnost, aby se nikomu nic nestalo nebo nějak neohrozili celý panelák, třeba pohráváním si s ohněm. Maličko teď při tom dohadování občas zvýšili hlas, ale to pořád nemohlo nikoho z obyvatel domu rušit, a tedy naštvat.

„Tak dobře," ozve se Jakub, „navrhujete tady jako první bod konečně vymyslet název naší party. Úplně souhlasím, vždyť ten název se taky musí objevit v záhlaví chystaného letáku, aby každý poznal, kdo ho se soutěží oslovuje."

A hned tu byl první problém. Že se začalo rojit plno názvů, to ani nemusíme připomínat: „Klub sedma!" vyhrkla náhle Lucie a všechny tohle pojmenování zaujalo: „Takže žádný protest, vážení členové našeho novorozeněte - Klubu sedma?"

Zvedli prsty, že na to přísahají, a dvojčata Petr s Pavlem téhle chvíle náležitě využila, aby zase podotkla, jak mají rádi sladkosti: „Proto navrhujeme, že při nejbližší příležitosti navštívíme na počest Klubu sedma cukrárnu, kde to pořádně oslavíme!"

„Hotovo. Jasnačka!" zpečetil návrh Hugo.

O svém názvu už vlastně uvažovali v minulém příběhu, ale to se jim správné myšlenky jaksi nezdvořile vyhýbaly, takže na to kápli až teď: „A nyní, vy nadšenci, což takhle, že bychom popojeli o kus dál..." vrátí je z nebeských výšin Jakub, ale nikoho tím nezamračí. Fakt má totiž opětně pravdu!

Vlastně to bude hra!

A tohle je to první, co je právě napadlo. Tu akci, kterou chystají, nenazvou soutěží, protože soutěžení má možná každý dost, ale nazvou ji přitažlivěji a lákavěji - prostě hrou. Hra a hraní si nikdy nikoho neomrzí a neodradí, zvláště když díky takové hře a takovému hraní může každý prokázat svou šikovnost, nápaditost a dovednost! A právě šikovnost, nápaditost a dovednost by měly jejich záměr od začátku do konce naplnit. Ukázat šikovnost, nápaditost a dovednost, a to nejen slovy, ale rovnou také samotnými skutky.

A to všechno musí hlavně prokázat i Klub sedma, aby jeho hra bez otálení přivábila další hráče, jako vábí med mlsného medvěda. Pustili se tedy do sestavování letáku. A rozhodli: bude mít velikost A5, tudíž jako polovina kancelářského papíru, bude na recyklovaném papíru, plný barev a jasně přehledného textu, ale pozor, textu nesmí být tolik, aby všechno přeplácal a zájemci jej nakonec ani nedočetli.

Tedy nejdůležitější bude uvést začátek a závěr hry, kam dávat návrhy v zalepené obálce, kdo se může zapojit, jaká jsou stručná pravidla, kdy a kdo bude přihlášené práce hodnotit, co získají výherci...: „Tak popořádku!" zarazila všechny Veronika. „Nějak jste se rozjeli a já už z toho mám v hlavě guláš!"

„Veronika má pravdu," postaví se na její stranu Hugo, „vzali jsme to moc fofrem..."

A už se umírnili. Začátek hry stanovili okamžitě, jakmile se do tříd dostanou ony propagační letáky. Konec hry je na konci tohoto školního roku. Hodnocení bude vždycky po dvou měsících za účasti členů skautského oddílu, který působí při jejich škole a se svým vedoucím Mirkem zvaným Čupřina se zabývá hlavně ekologií, která s odpadovým hospodářstvím bezesporu souvisí. Hlavní upozornění bude na nástěnce u vchodu do školy, kde také umístí velkou krabici pro vhazování obálek s písemnými a obrázkovými popisy nápadu, s nímž se ten který hráč hlásí. Ale především! Obálky nebudou podepsány, budou mít na přední straně pouze symbol hráče, což může být obrázek či heslo, aby se zabránilo případnému nařčení, že byla ohodnocená práce vybrána z nějakého falešného kamarádství: „Tohle se mi líbí!" podotkne Jakub. „Fakt, Veroniko, s tímhle návrhem na anonymní označení jsi perfektně zaválela!"

„Když dovolíte, panstvo," připojí se i Lucie, „bylo by taky fajn spojit se se společností EKO-KOM, která se zabývá tím samým co naše hra. Jistě by přispěla užitečnými radami, jsou tam přece profíci!"

„Nemáš tam, náhodou, Lucko, jak jsem se doslechl, svého bratrance...?" zeptá se Jakub.

Lucka přikývne a je náležitě pyšná, že tomu tak je: „Můžu mu říct, že se naše hra bude zabývat sběrem, tříděním, dalším zpracováváním a taky recyklací odpadů?"

„Samozřejmě," přikývnou pomalu všichni, „od tohohle námětu už neustoupíme."

„Ale když už jsme u toho vymýšlení," přihlásí se teď o slovo Hugo, „mám taky trošek do mlýna, jak se říká."

„Zvědavost v nás kypí," až slavnostně pronese Jakub, „tak se, chlapče, vymáčkni."

„Totiž," docela vážně začíná Hugo, „dumal jsem o tom, jakou cenu vítěz, nebo třeba vítězové, od nás dostanou. A v hlavě mi vyšumělo... což takhle, že by žádnou?"

Odmlčí se a mrkne po členech Klubu sedma. Jsou jaksi zaražení, asi jako hřebík do trámu, a nechápavě se k němu všichni otáčejí: „Nojo, já vím," rozesměje se Hugo, „že jsem vás tímhle pěkně vyšinul. Ale myslím to takhle: naší hry by se neměl jednotlivec nebo i celé třídy zúčastnit proto, že něco vyhrajou. Ba ne! Kdokoliv by měl hrát proto, aby získal ten parádní pocit, že něčemu pomůže!"

Zase se odmlčel, protože postřehl, že už mu začínají rozumět: „Takže výhra by byl vlastně onen pocit, který by tak odměnil třeba zrovna moji šikovnost a nápaditost...," ještě se přesvědčuje Monika, jestli Hugova slova dobře pochopila.

Hugo kývne: „Právě tak to myslím!"

Všichni ztichnou, až Jakub skoro svátečně pronese: „Člověče, Hugo, jestli se kvůli takové výhře naše hra skutečně rozjede, pak říkám, že to s klukama a holkama ještě není tak špatné, jak mnohokrát tvrdí moudří dospělí!"

Už to může propuknout

Ale ještě předtím poznovu poprosili ředitele své základky, aby u něho mohli mít audienci jako u nejvyššího zástupce, který může dát konečné svolení všechno spustit: „Samozřejmě, pořád můj souhlas platí. Jenom budu rád, když mě budete občas informovat, jak se vašemu nápadu daří žít a přežít případné zádrhele, které mohou nastat."

Slíbili rádi a pozítří si už dali rande přímo v tiskárně. Pan Mašek je zavedl do grafického studia na druhém konci budovy - pěkně odstíněného od hluku tiskařských strojů, aby tam měli grafici klid na svou tvůrčí práci: „Tohle je naše výtvarnice Zdeňka, s tou se na všem domluvte," představil členům Klubu sedma příjemnou paní, která se jich hned ujala: „Takže ukažte, co všechno musíme do návrhu letáčku dát," a pak už rozsvítila obrazovku svého počítače a pustila se do sestavování grafiky. Naši hosté jen čubrněli! Paní Zdeňce jezdily prsty po klávesnici, jako kdyby byla klavíristkou, která právě předvádí nějakou skladbu. A potom přinutila k práci i zařízení na kreslení obrázků, přičemž předvedla, že už dopředu připravila několik návrhů, jak ztvárnit název Klubu sedma jako logo, které je bude celou činností provázet...

Bylo to prostě fajn! Asi po dvou hodinách už nastal čas na poslední korekturu, tedy vychytání případných chyb, a odpoledne začal v tiskárně zrod letáčku. Bylo to fascinující a moc poučné. Na začátku dlouhé mašiny byly naskládány archy čistého papíru, na jejím konci vypadávaly jeden za druhým hotové letáčky. Teď je ještě nechat nějaký čas zaschnout a potom poputují do řezačky a na stůl expedice, kde je hbití zaměstnanci na balicích strojích zabalí po stejném počtu a pomohou uložit do skříňového vozidla tiskárny.

A karavana Klubu sedma se po mnohém poděkování panu Maškovi a rozloučení s jeho zaměstnanci chystá k odchodu ke škole: „Doufám, že se vám u nás líbilo," usmál se pan Mašek a Jakub v sobě neudržel toužebné přání, které se v něm při pozorování grafičky a výtvarnice paní Zdeny vyklubalo a už ho nepouští: „Jednou bych rád ve vašem grafickém studiu taky tvořil!" A Monika doloží: „Buňky na to asi má, moc hezky kreslí...," načež se Jakub skoro zapýří. A proč by ho tedy pan Mašek nepozval, aby navštívil jeho tiskárnu častěji...?

A tak už zbývalo opravdu málo, aby hra o nápady na sběr, třídění, další zpracovávání a taky recyklaci, která je nutná pro vznik nových výrobků z použitých plastů, papírů, hadrů a jiného materiálu, konečně odstartovala.

Letáky byly rozdány do tříd a v následujících dnech doručeny v patřičném množství i do ostatních základek ve městě, pokud by se jejich žákovské osazenstvo chtělo rovněž zakousnout do zápolení. U vchodu do školy zatím trůnila ještě prázdná vyšňořená krabice, která by se měla začít plnit návrhy a nápady na tak záslužnou činnost, jakou svou hrou sledují také členové Klubu sedma. Zřejmě, než se všechno rozjede, budou muset být dostatečně trpěliví už proto, že dobré nápady obyčejně nezrají jako na běžícím pásu. Snad kromě šťastných chvilek, kdy se v hlavě rozbřeskne, jako když brnkneš o vypínač...

První „vlaštovka"...

A pak tedy ona první vlaštovka přiletěla. Netroufli si ještě, protože první kolo hry zdaleka nebylo odpískané, velkou vyšňořenou krabici pod hlavní nástěnkou u vchodu do školy otevřít - a ponořit se do příspěvku prvního hráče. Nebo je už snad v krabici příspěvků víc než jeden? Faktem je, že na nástěnce, kde bylo místo pro případné vzkazy členům Klubu sedma, se objevil zatím pouze první symbol s poznámkou „Pod tímto symbolem se přihlašuju do hry." Jméno ale pochopitelně chybělo, neboť jinak by se hráč zbytečně prozradil.

Ovšem my, z redakce Robinsona, jsme se neměli proč skrývat, ale právě naopak. Nabídli jsme, že budeme záslužnou hru pravidelně sledovat a publikovat o ní zprávy i další reportáže a rozhovory. Pokud na to bude mít Klub sedma chuť.

Chuť byla, čehož jsou důkazem i tyto řádky! Zvláště pak, když přeskočíme nějaký ten čas a dostaneme se k uzavření prvního kola. Otevření docela tlusté obálky, která vypadla z krabice pod stejným symbolem, jaký autor příspěvku označil i na nástěnce, se neobešlo bez zvědavosti. A to jak přímo ředitele školy a učitelů, tak skautů a jejich náčelníka Mirka zvaného Čupřina, který se rovněž pustil do hodnocení. Obálku měli tu čest otevřít nejmladší z Klubu sedma, tedy dvojčata Petr a Pavel. Bylo v ní plno čtení a obrázků. Takže...

Pokračování příště

Text: ZŠ, Ilustrace: Zdeňka Študlarová

Doplňovačka s kvízem

Máme doma kocoura,
s odpady se necourá.
Kdyby je měl v pelechu,
... *tajenka.*

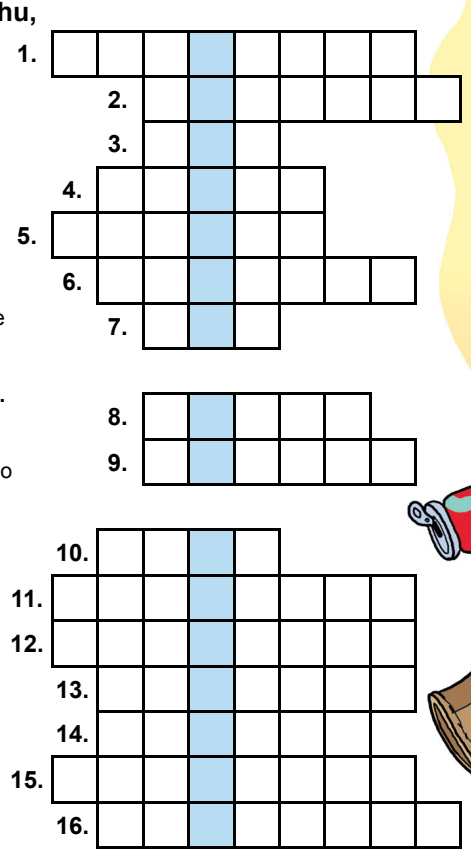

Vyluštěnou tajenku nám zašlete do **18. ledna 2019** na e-mail: **redakce@noviny-robinson.cz.** Tři z vás vylosujeme a odměníme. A nezapomeňte uvést celé jméno a adresu, ať vás pošťák s dárečky lehce najde!

Vesmírná dobrodružství

5.

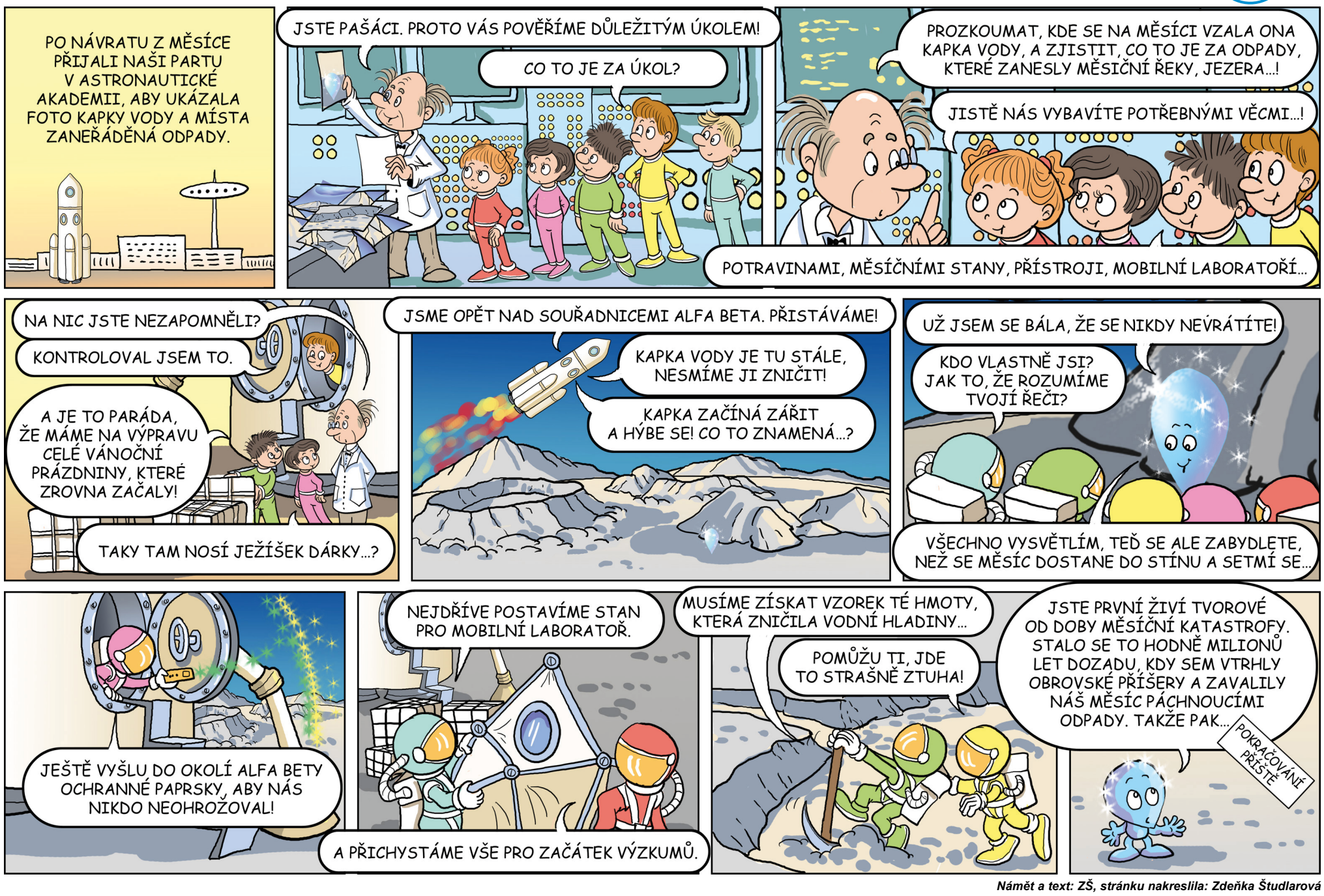

Námět a text: ZŠ, stránku nakreslila: Zdeňka Študlarová

Na této stránce Robinsona se už tradičně setkáváme s cizími zeměmi a světadíly, kam nás svým poutavým vyprávěním zvou nadšení cestovatelé a objevovatelé krás naší planety. Tentokrát však navštívíme zcela jiný svět nazvaný FANTAZIE. Přivítá každého z vás, kdo máte rádi dobrodružství, nepředvídatelné příhody, a kdo je také dovedete vymyslet a ve svých myšlenkách prožít. A protože je čas tajemných chvilek vzpomínání a prožitků vánočních svátků, svět FANTAZIE nás už vítá díky povídkám Dušičky a Kouzlo Vánoc od autorky Nicoly Kačerové ze 7. tř. ZŠ Zdíkov...

Dušičky

Podzim je moc krásné roční období. Není ani zima, ani teplo, prostě tak akorát. Listí na stromech hraje všemi barvami, na rozlehlých loukách se pasou stáda srnek a na každém kroku najdeme kaštany a bukvice...

Nedílnou součástí podzimu jsou také Dušičky. Já je nikdy nějak moc neslavila, ale od minulého roku jsou pro mě opravdu důležité a hned vám řeknu proč.

Loňský rok, bylo to ve čtvrtek zrovna na Dušičky, jsme já, moje sestra a maminka neměly co dělat. Tak jsme se vydaly na takovou delší procházku do Zdíkovce. Šlo se nám moc hezky, až najednou moje sestřička prohlásila: „Jé, víte, že jsou vlastně dnes Dušičky? Co kdybychom se došly podívat na hřbitov?“ Nikdo neměl námitky, tak jsme tedy vyrazily. Asi po pěti minutách chůze se za rohem objevila hřbitovní zeď a my rozvrzanou brankou vešly dovnitř.

Skoro na každém hrobě plápolaly minimálně dva plamínky svíček. Foukal mírný vánek, pohupoval větvemi hřbitovních stromů a sfoukával těch pár listů, které tam ještě zbyly. Měla jsem takový zvláštní, nepříjemný pocit. Podívala jsem se na maminku a sestru, ale ani ony se netvářily moc spokojeně. „Něco tady nehraje...,“ prohlásila zamyšleně sestřička. A měla pravdu.

Pomalým a trochu zaraženým krokem jsme se šouraly ke kostelu sv. Petra a Pavla, který na hřbitově stojí. Najednou se někdo za námi zasmál. Byl to dětský zvonivý smích, ale bylo na něm něco divného. Zněl jakoby z velké dálky, tak nějak tlumeně, až mi z něj běhal mráz po zádech. Polekaně jsem se otočila, očima pátrala po hřbitovní brance, odkud jsem ten záhadný smích zaslechla, ale nikoho jsem neviděla.

„Děje se něco?“ zeptala se mamka a zkoumavě se zahleděla směrem ke hřbitovním vrátkům.

„Slyšely jste to?“ pronesla jsem stále se dívajíc po osobě se strašidelným smíchem.

„Co jsme měly slyšet?“ zeptala se trochu zaraženě sestřička.

Usoudila jsem, že se asi moc dívám na strašidelné filmy, a se slovy: „Ale nic,“ jsem se vydala ke kostelu.

Už jsme byly skoro u dveří, když jsem si všimla, že u jednoho hrobu zhasla zvlášť velká svíčka.

„Běžte napřed, já zapálím tu svíčku,“ řekla jsem sestře a mamce a poklusem jsem šla svíci zapálit. Maminka mi odpověděla jakýmsi souhlasným zamručením, klapla klika a už byla i se sestrou v kostele.

Já mezitím došla k nevelkému hrobu s bílým náhrobkem. Vzala jsem do ruky vysokou svíci a zapálila ji od čajové svíčky od vedlejšího hrobečku. Když plamínek zase vesele plápolal, přečetla jsem si, komu jsem svíčku vlastně zapálila.

Na hrobě stálo:

FRANTIŠKA RANDÁKOVÁ 1920 - 1927

Smutně jsem si uvědomila, že té holčičce bylo jen sedm let, když zemřela. Povzdechla jsem si a chtěla jsem jít ke kostelu, když se za mnou opět ozval ten děsivý dětský smích. Rychle jsem se otočila, ale tentokrát tam opravdu stálo malé dítě.

„Děkuju,“ proneslo, ale já mu nebyla schopna odpovědět. Stála jsem jako opařená a zděšeně ho pozorovala.

Byla to asi sedmiletá holčička s tmavými vlásky spletenými do dvou dlouhých copánků. Na sobě měla tmavé krajkové šatičky s černým lemováním, bílé punčošky a černé lakýrky. Usmívala se na mě a hrála si s jedním copánkem. Vypadala jako z první republiky, ale nejdivnější na ní bylo, že její kůže neměla prakticky žádnou barvu. Neměla růžové tváře ani červené rty, byla sněhově bílá.

„Děkuju,“ pronesla znovu tím vzdáleným a tlumeným hlasem.

„Za... za co?“ vykoktala jsem ze sebe.

„No přeci za tu svíčku!“ řekla ta záhadná holčička, jako by to byla naprosto samozřejmá věc, že mi děkuje za zapálení svíčky nějaké dávno mrtvé holčičky, jako bych tu svíci zapálila jí. Vtom mě napadla velice nepříjemná myšlenka: co když je to Františka Randáková? Hned jsem tuto možnost zavrhla a řekla si, že to přece není možné.

Další dívčina věta mi můj ztřeštěný nápad bohužel potvrdila: „Vlastně ani nevím, kdo mi sem tu svíčku dal... Neviděla jsi někoho?“

„Ty jsi Františka?“ zeptala jsem se vyděšeně.

„Ano, všichni mi ale říkají Fanynka. Ty jsi tu nová? Ještě nikdy jsem tě tady neviděla... Na co jsi vlastně umřela? Já na zápal plic...,“ pokračovala s úsměvem dívenka, ale mně rozhodně do smíchu nebylo. Spíš jsem měla chuť utéct domů a už nikdy se do Zdíkovce nevrátit.

„Poslyš, Fanynko, já nevím, jestli se mi to všechno jenom nezdá, ale já jsem neumřela. Vlastně vůbec nechápu, o co tady jde...“

„Ale jak to, že mě vidíš?“ Fanynka se na mě pár vteřin nechápavě dívala, ale najednou se usmála, jako by opět vše pochopila.

„Už chápu!“ řekla vítězoslavně, ale když viděla můj zmatený výraz, dala se do vysvětlování: „Jelikož jsou dnes Dušičky, vstala jsem ze svého hrobečku podívat se, co je na světě nového. Ostatní vstávají většinou až večer,“ dodala Fanynka na vysvětlenou, když jsem se nadechovala k další otázce.

„Moji rodiče a sourozenci už také dávno zemřeli, ale ještě leží. Myslela jsem si, že jsi mrtvá, protože mě vidíš! Normální smrtelníci totiž žádné duchy vůbec nevnímají! I když už jsem se s takovými lidmi, kteří nás vidí, také setkala, ale je jich opravdu strašně málo.“

Vytřeštěně jsem na ni zírala a snažila se vše nějak pochopit. Nejdříve mě to, že si právě povídám s duchem, dost vyděsilo, ale vzápětí mi to přišlo úžasné. Proto jsem na další Fanynčinu otázku, jestli budeme kamarádky, odpověděla ano.

Na to, že byla duch z první republiky, jsme si docela dobře rozuměly. Vyprávěla mi o tom, jak se v té době žilo, a já zase, jak se žije teď. Snažila jsem se jí také vysvětlit, co je to počítač, mobilní telefon nebo televize, ale moc to nepochopila. Bylo opravdu ohromně zajímavé dozvědět se tolik věcí.

Proto mi bylo docela líto, když se z kostela vrátila sestra s maminkou. Fanynka taky trochu posmutněla a chytila mě za ruku. Bylo to asi, jako bych svou dlaň ponořila do hodně ledové vody.

„Slib mi, že za mnou příští rok zase přijdeš,“ zašeptala.

„To víš, že ano,“ řekla jsem s úsměvem. Fanynka se taky usmála a vzápětí zmizela.

Nikomu jsem tuto zvláštní příhodu nevyprávěla, stejně by mi nikdo nevěřil. A už se těším na letošní Dušičky, až se s Fanynkou zase setkám.

Kouzlo Vánoc

Tato příhoda se mi stala o Štědrém dnu. Ten proběhl jako každý jiný, ale při rozbalování dárků se stalo něco zvláštního. Pod stromečkem už žádný dárek nezbyl, vlastně až na jeden, velký asi jako dětská dlaň, podivně šišatý, a bylo na něm moje jméno. Už jsem ho chtěla rozbalit, ale všimla jsem si věty napsané na zlaté stužce. Stálo tam: rozbal přesně ve dvě hodiny ráno.

I když na mě sestra dorážela, ať už dárek rozbalím, vydržela jsem to. Přišlo mi sice divné, proč zrovna ve dvě ráno, ale přesto jsem v noci vstala dárek rozbalit. Ostatní na něj zapomněli a spokojeně spali, proto jsem šla raději do kuchyně, abych je nevzbudila.

Nedočkavě jsem roztrhla balicí papír a uvnitř byla červená šišatá krabička. Otevřela jsem ji a byla tam další krabička, tentokrát tmavší. Otevřela jsem i tu a objevila jsem ještě tmavší červenou krabičku. Tak se to opakovalo pořád dokola a krabičky byly stále menší a tmavší. Po nějaké době mě to přestalo bavit a řekla jsem si, že to měl být asi nějaký vtip.

Chtěla jsem jít zase spát, ale vtom malinkatá, hodně tmavá až černá krabička jako by poskočila. Myslela jsem si, že z únavy blouzním, ale krabička vyskočila znovu, tentokrát dokonce zachrastila. Opět jsem byla zvědavá a natěšená, co asi bude uvnitř.

Hodiny na stěně odbily dvě ráno a já přesně v ten moment krabičku otevřela. Vystřelilo z ní ostré světlo a vyletěla mi z rukou. Něco mě odhodilo, až jsem spadla do veliké kopy všech krabic, které jsem otevírala. Ty začaly vířit a létat kolem mě. Najednou přede mnou ležela jenom ta malinkatá krabička a já na ni jen civěla. Zvedla jsem se s krabičkou v ruce, nestačila se ani rozhlédnout a zem se mi propadla pod nohama. Padala a padala jsem někam do nekonečna. Konečně jsem bolestivě přistála a podívala se, kde vlastně jsem.

Nemohla jsem uvěřit svým očím! Seděla jsem na mracích! Všude, kam jsem se podívala, byly mraky. Podívala jsem se dolů a zamotala se mi hlava, jak jsem byla vysoko. Vtom mi to došlo. Byla jsem v nebi! Znovu jsem se rozhlédla kolem sebe a všimla si, že v dálce je jakési stavení. Šla jsem blíž, rozeznala jsem chlév, ve kterém se narodil Ježíšek!

Byla tam sláma, kráva, osel, prostě všechno, jak má být. Jen s tím rozdílem, že místo kolébky, ve které ležel malý Ježíšek, tam stála židlička. Na ní seděl asi sedmiletý kluk s kudrnatými hnědými vlasy, tmavýma očima a červenými tvářemi. Na sobě měl dlouhou bílou košilku a neměl žádné boty.

Byl zřejmě zamyšlený a chvíli trvalo, než si mě všiml. Jakmile mě spatřil, oči se mu rozzářily a ústa roztáhla do širokého úsměvu. „Tak už jsi tady! Nějak ti to trvalo, začal jsem si myslet, že nepřijdeš,“ řekl ten kluk, vstal ze židličky a potřásl mi rukou. „Jmenuji se Ježíš Kristus.“

„Prosím?“ zeptala jsem se nechápavě.

„Ježíš Kristus,“ zopakoval chlapeček. „Vím, že se asi trochu divíš,“ pokračoval. „Nic z toho, co se právě děje, se ti nezdá. Jsi v nebi a já jsem Ježíšek. Kdysi dávno jsem slíbil, že o mých narozeninách, vlastně o Vánocích, jak vy říkáte, budu lidem nosit dárky. Tehdy ještě nebylo tolik lidí, kteří by ve mě věřili, takže jsem měl za hodinku, za dvě vše hotové. No, teď ve mě věří skoro celý svět, proto roznáším dárky celou noc. Všude mi říkají jinak, v Rusku Děda Mráz, v Americe Santa Claus a v České republice Ježíšek. Ale ve světě se začaly šířit nesmysly, že dárky nenosím já, ale rodiče. Proto jednou za 100 let nějaký člověk přiletí sem do nebe, aby vše viděl a dál mezi lidi šířil, že opravdu existuji. A tentokrát jsem si vybral tebe. Tak, snad jsi vše dobře pochopila a teď už pojď, ať vše stihneme,“ dořekl Ježíšek a ukázal mi směr, kterým půjdeme.

Já na něho jen nechápavě civěla s otevřenou pusou. Rozhodně jsem nic správně nepochopila. „No, to se mi snad zdá!“ zamumlala jsem si spíš pro sebe a pro jistotu se štípla do ruky. Ale nevzbudila jsem se. „Tak už pojď!“ pobídl mě nervózně Ježíšek. Chytil mě za ruku a táhl do jakéhosi „Nebeského skladu“.

Cesta vedla přes Město Andělské, kde bydleli andělé z celého nebe. Vypadali přesně tak, jak jsem si je představovala. Všichni měli blonďaté vlasy, dívky dlouhé až do pasu, chlapci krátké, na sobě dlouhé bílé šaty, trochu jako noční košile, a veliká, přenádherná křídla.

Město bylo také hodně velké. Domy byly z bílých cihel, ozdobené všelijakými tvary a obrazci. Andělé byli velmi milí, před Ježíškem se vždy klaněli, a dokonce i přede mnou. Jak už jsem říkala, město bylo velmi velké, proto jsme s Ježíškem jeli kočárem, nebo spíš letěli.

Cestou mi Ježíšek vyprávěl o sobě, ale i o samotném nebi. Dozvěděla jsem se spoustu zajímavých věcí. „Ale jak to, že když jsem letěla letadlem, nic z toho, co tady je, jsem neviděla?“ zeptala jsem se Ježíška, když jsme vystoupili z kočáru. „Celý tento svět je schovaný takovým kouzlem,“ odpověděl mi Ježíšek. „Nemůže ho vidět nikdo, komu jsem to já nebo můj otec, Bůh, nedovolil.“

Jakmile Ježíšek domluvil, došli jsme před obrovitánskou budovu. Byla přenádherná! Dovnitř se vcházelo obrovským bílým schodištěm, olemovaným mohutnými sloupy. Stěny byly velmi podobné andělským domům. Budova se táhla až někam do nekonečna, nebylo vidět na její konec.

„Tak a jsme tady!“ řekl Ježíšek. „V Nebeském skladu!“ Vyšli jsme po obřím schodišti k velikým, dvoukřídlým železným dveřím. „Ale kde je klika?“ zeptala jsem se nechápavě. „Ta není potřeba,“ odpověděl mi Ježíšek a položil svou malinkou dlaň na studený kov. Ozvalo se zavrzání a dveře se začaly pomalinku otevírat. „Jak vidíš, dveře se otevřou, jen pokud se jich dotknu já, nebo můj otec. Tak máme jistotu, že se sem nikdo jiný nedostane,“ poučil mne Ježíšek.

Když se dveře rozevřely úplně, otevřela jsem pusu údivem.Vnitřek byl ještě větší, než se zdálo zvenku. Od podlahy až po strop na sebe byly naskládané pestrobarevné krabice, nic víc.

„To jsou všechny možné i nemožné dárky, které nosím lidem,“ řekl Ježíšek a vzápětí pokračoval: „Vždy vezmu všechny dopisy, co mi přišly, a přečtu je. Jakmile vyslovíme nějakou věc, okamžitě přiletí. No, jen si to zkus!“ pobídl mě. „Ehm... já bych chtěla... plyšového medvídka!“ A opravdu! Jen jsem to dořekla, objevila se přede mnou krabice s plyšovým medvídkem!

„Toho si můžeš nechat na památku!“

„Jé, děkuju!“ vzala jsem medvídka do náruče. Byl hnědý jako kmeny stromů. Usmíval se na mne a jeho oči byly z nebesky modrých knoflíků. Vypadal jako živý. „Ale mám ještě jednu otázku... to stíháš všechno sám?“ zeptala jsem se. „Samozřejmě, že ne,“ odpověděl mi Ježíšek. „Se vším mi pomáhají andělé.“

Jen to dořekl, po celém těle jsem ucítila nepříjemné mravenčení. „Co se to děje?“ zeptala jsem se vyděšeně, když se mi začaly ztrácet prsty. „Tvůj čas už vypršel,“ odpověděl mi Ježíšek se širokým úsměvem na rtech. „Nezapomeň mezi lidi šířit, co jsi tady viděla.“

Už jsem stihla jen pozdravit a za vše poděkovat, až jsem zmizela docela. Zase přišel ten nepříjemný a nekonečný pád tmou. Přistála jsem na podlaze v kuchyni, kde jsem otevírala krabice, a s údivem jsem zjistila, že jsou všechny pryč a že jsou pořád dvě hodiny ráno.

Tak, teď poctivě mezi lidi šířím, co jsem viděla, a věřím v opravdové kouzlo Vánoc.

Ilustrace: Linda, Písek

Vánoční ohlédnutí

Opět zase po roce
blíží se k nám Vánoce.
Za dveřmi už těsně jsou,
den po dnu blíž k nám jdou.
V obchodech šílenství vánoční,
snad aby prodejci
chodili na noční.
Blíží se víc a víc,
vánoční atmosféra
přichází do ulic.
Vánoční písně v rádiu hrají,
ty téměř všichni rádi mají.
Dekorace všude vyvěšené,
milovníky Vánoc oblíbené.
Dárky nakoupit ještě
v poslední chvíli,
dokud nám stačí ještě síly.

Perníčky, cukroví pečené,
to nám vždy hlad náš zažene.
V pokoji stojí stromek zelený,
barevnými ozdobami zdobený.
A na vrcholu špička,
pak sem tam nějaká ta svíčka.
Když přijde onen Štědrý den,
od rána nervozita panuje jen.
Poslední čokoláda
v adventním kalendáři
široký úsměv rozzáří
na každé dětské tváři.

Ve vaně plaval kapr,
než po něm táta chňapl.
Ten kapr byl nám tak blízký,
večer z něj budou ale řízky.
Když se venku zešeří,
už je čas i na slavnostní večeři.
Hlavně že jsme všichni spolu,
ne aby někdo odešel od stolu!
Z pokojíku zvoní už zvonek,
je čas podívat se na náš
ozdobený stromek.
Nedočkavé děti rychle běží,
pod stromečkem dárky leží.
A co venku?
Sláva... sněží...

Adéla, Písek

ZOO NOVINY

5. číslo 2018 / zdarma

Zoo Hluboká, 373 41 Hluboká nad Vltavou, tel.: 387 002 211, e-mail: info@zoohluboka.cz, www.zoohluboka.cz

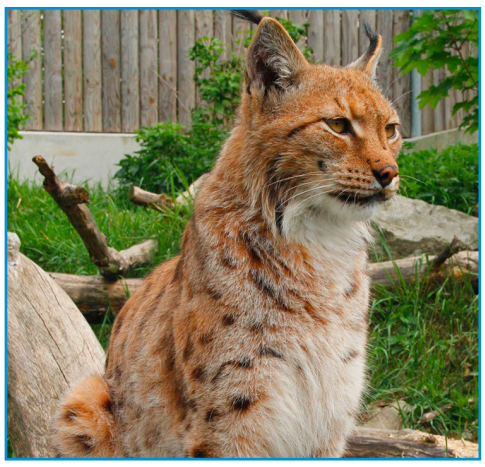

Ahoj kluci a holky, ahoj dospěláci!

Pozor na mě. Jsem největší kočkovitá šelma v Evropě. Žiji však skrytě, mám rád zalesněnou krajinu a klidná místa. Moje srst je rezavohnědá s tmavými skvrnami. Na konci uší se mi tyčí černé štětičky chlupů. Ocas mám krátký a jeho konec má černou špičku. Po svém teritoriu, které si pečlivě značím, se pohybuji sám. Přes den spíše odpočívám a rád se sluním. Ale jakmile slunce zapadne, to se neznám. Mezi mou oblíbenou kořist patří srnky, zajíci, prasata a nepohrdnu ani různými hlodavci. Na kořist dlouho tiše a nehnutě číhám a potom ji překvapím rychlým útokem. Pokud se mi to nepovede, kořist dále nehoním, počkám si na jinou. Ale to se často nestává. Jsem velmi dobrý lovec. Pomáhá mi k tomu výborný sluch, zrak a čich. Část ulovené potravy si pečlivě schovávám. Zahrabávám si ji do země či do sněhu. To kdybych náhodou dlouho nic neulovil, abych měl zásoby. Místa s ukrytou potravou si dobře pamatuji. Jsem vrcholový predátor, což znamená, že mě samotného jiné zvíře neloví. Co však mi dělá starosti, jsou lidé. Ti mě pro trofeje loví i přesto, že jsem silně ohrožen a chráněn zákonem. Na mnoha místech mě takto už dávno vyhubili. Někde se sice snaží znovu moji populaci obnovit, ale i přesto je zde mnoho pytláků, kteří kladou pasti nebo mě střílí. Tak jim, prosím, řekněte, ať to nedělají. Je to i ve vašem zájmu. V Zoo Hluboká jsem k vidění celoročně. Dohromady žijeme nyní v expozici tří - dvě mláďata s matkou. Tak nás přijďte pozdravit.

Váš RYS OSTROVID

Vánočně nasvícená zoo

6. 12. 2018 - 6. 1. 2019

Přijďte si zkrátit zimní večery do netradičního prostředí. Magická atmosféra tisíců světýlek vám ukáže zoo zase úplně jinak než po zbytek roku. Již téměř po celém areálu zoo vás provedou světýlka a nakonec se zahřejete výborným punčem. Využijte v tyto dny prodloužené otevírací doby a přijďte se svými blízkými zažít lehce mrazivou procházku do zoo.

kalendář akcí 2018

Zoo není jen procházka mezi zvířaty.
Přijďte se k nám také dozvědět něco nového, zajímavého, hrát si a bavit se.
Změna programu vyhrazena.
V případě nepřízně počasí může být akce zrušena, nebo přesunuta na jiný termín.
Sledujte, prosím, aktuální informace na našich webových stránkách **www.zoohluboka.cz**.
Informace o akcích na telefonních číslech:
387 002 211, 724 113 797 nebo 724 846 142.

PROSINEC

6. 12. - 6. 1. 2019 – Vánočně nasvícená zoo
24. 12. – Štědrý den v zoo

Stejně jako všechny české a slovenské zoologické zahrady i Zoo Hluboká odmítá přímý kontakt a mazlení s mláďaty šelem či jiných ohrožených druhů. A to proto, že taková mláďata bývají odebírána ještě maličká jejich matkám, aby si co nejdříve zvykla na to, že na ně lidé sahají. Jsou lidé, kteří nutí samice rodit nepřirozeně i několikrát do roka, aby roztomilá mláďata byla neustále k dispozici pro lidské potěšení a výdělek. Nepodporujte proto ani vy toto zneužívání ohrožených druhů kvůli vydělávání peněz.

Mazlením k týrání aneb nevyhlaďme tygry a další ohrožené druhy

V České republice je v současné době chováno přibližně 150 tygrů, z toho však jen 30 - 40 v zoologických zahradách. Odhadem dalších 120 tygrů mají někteří v soukromých chovech. Je k zamyšlení, že zatímco tygři v zoo se dožívají 20 let, u soukromých chovatelů většina uhyne před dosažením 8. roku života.

Musíme si tedy klást si otázku, kde pramení lidská touha po kontaktu s velkými šelmami a proč je tak lákavé hladit lva či tygra? Proč mnoho lidí vidí v těchto majestátních zvířatech domácí mazlíčky? Velcí predátoři, a k nim kočkovité šelmy určitě patří, člověka odnepaměti okouzlovali. Jde o tvory lidem nepochybně nebezpečné, avšak strach z těchto tvorů, který vzbuzují, se mísí s obdivem až nadšením, vidíme-li je v akci, nebo je nám dokonce umožněn bližší kontakt.

V historii si lidé šelmy podrobovali a lovili je, také je zotročovali a vlastnili, ale zároveň na nich vždy obdivovali hrdý a mocný dojem i schopnosti, které sami nemají – rychlost, postřeh, zrak, fyzickou sílu. Dnes je možné se s těmito šelmami a dalšími ohroženými druhy zvířat (většinou s mláďaty) za peníze pomazlit a to při návštěvě dnes hojně zakládaných „zookoutků“ a „zooparků“ (tedy těch, které nemají licenci od ministerstva životního prostředí). Je tady ale otázka, jestli „mazlení“ těchto tvorů není vlastně skrytý způsob týrání?

Je důležité tento současný problém podrobit kritice a za každým takovým nabízeným chvilkovým zážitkem s ohroženým zvířetem vidět živého tvora,

který je ještě velmi malý a zranitelný odebrán své matce, je u něj potlačováno přirozené chování pomocí trestů a tlumení (sedativa, podchlazení) a je často přemisťován - aby mohlo být uspokojeno co nejvíc mazlení chtivých lidí.

Je na každém z nás, jaký postoj k tomuto problému ohrožených druhů zvířat zaujme.

Náš tip – nejlepší pohlazení je od mámy!

zoo kvíz

Vytvoř správné dvojice, písmena postupně vepiš do tabulky a dozvíš se jméno tygra v naší zoo.

1.	sova	tesák (L)
2.	vlk	šupiny (I)
3.	had	vývržek (O)
4.	muflon	bodliny (E)
5.	ježek	parohy (R)
6.	srnec	rohy (V)

1.	2.	3.	4.	5.	6.

školní výpravy do zoo

Hraj si, bav se, poznávej - zoo ti v tom pomáhej!

Zpestřete si hodiny přírodopisu, biologie či ekologie nejen návštěvou zoo, ale i některým z našich vzdělávacích programů. Programy nabízíme pro všechny typy škol.

Ohrožená vydra

Pojďme nahlédnout do světa vydry říční. Zjistíme, jak je přizpůsobena životu ve vodě, proč patří mezi ohrožené živočichy naší přírody a jak ji chránit. Vyzkoušíme si, proč v zimě v ledové vodě nenastydne.

Celou nabídku vzdělávacích programů a bližší informace naleznete na **www.zoohluboka.cz**. Pro objednání programů můžete využít elektronický formulář nebo kontaktovat naše vzdělávací oddělení na telefonním čísle 387 00 22 12 nebo 602 390 355.

novinky ve zkratce

Kung Fu trnorep

Mezi 10. - 19. 9. se v zázemí vylíhlo 13 mláďat trnorepů skalních. Na trnorepech každého ihned upoutá jejich silný ocas, vyzbrojený prstenci ostrých trnovitých šupin. Uzavírají jím vstupy do svých nor a slouží jako účinná zbraň, kterou se při ohrožení rozmachují mocně do stran.

Nováčci v zoo

Během září do naší zoo dorazili nový obyvatelé a to 8 psounů ze Zoo Hannover a od soukromého majitele pár kusu liščích, které můžete vidět v noční expozici. Kusu je australský noční vačnatec, který se živí listy blahovičníků (eukalyptu), květy, plody a nepohrdne ani ptáčkem, vejci či hmyzem.

Zimní dovolená

Ve druhé polovině září se před chladem do zimoviště ukryla samice krokodýla nilského, která příští rok oslaví již 59 let. Krokodýli se dožívají kolem 70 let. Vidět ve výběhu ji bude opět možné nejdříve v druhé v polovině května za příznivého počasí.

Nové bydlení pro sovy

Od konce října není z důvodu rekonstrukce voliér možnost zhlédnout kolekci našich 13 sov. Ty jsou prozatím přemístěny do zázemí, na původním místě je k vidění pouze sovice sněžní.

Projdeme se po novém

Z důvodu zimování jsou od 1. 11. 2018 uzavřena Terária s plazy v části Palearktu. S hady, želvami, a ostatními plazy se můžete opět setkat již tradičně na sv. Jiří, kdy podle pranostiky vylézají hadi a štíři, tedy 24. 4. 2019. Po uzavření terárií jsme provedli úpravu podlahy pavilonu, aby se vám tam od jara dobře chodilo.